

Sorprenent indemnització per abús de temporalitat havent-se assolit la fixesa del personal laboral (i fins i tot si es renúncia la relació temporal anterior prèvia): Anàlisi de la Sentència del TSJ d'Astúries, Sala Social, de 24 de febrer de 2026 (rec. 1750/2025)

Una recent i rellevant sentència del Tribunal Superior de Justícia d'Astúries ha obert una nova via per a milers de treballadors laborals del sector públic. La **STSJ Astúries, Sala Social, n° 323/2026, del 24 de febrer (rec. 1750/2025)** estableix que un treballador que ha patit un abús en la contractació temporal té dret a ser indemnitzat, fins i tot si posteriorment aconsegueix una plaça fixa a través d'un procés d'estabilització. Aquesta decisió, fonamentada en la doctrina del Tribunal de Justícia de la Unió Europea (TJUE), dissocia la consolidació de la plaça de la necessària reparació pel perjudici sofert durant anys, i es diferencia de d'altres casos on ja s'havia refusat la indemnització al personal laboral interí que ha guanyat plaça a través del procés selectiu l'estabilització (per exemple, la **STSJ Galicia, Sala Social, n° 5293/2024 d'11 de novembre, rec. 2741/2024**, la **STSJ Aragó, Sala Social, n° 7/2025 de 10 de gener, rec. 1020/2024**, la **STSJ Catalunya, Sala Social, de 17 de gener de 2025, rec. 4510/2024**, la **STSJ País Basc, Sala Social, de 28 de febrer de 2025, rec. 3011/2024**; la **STSJ Aragó, Sala Social, n° 288/2025 d'11 d'abril, rec. 223/2025**; o la **STSJ Navarra, Sala Social, de 8 de gener, rec. 382/2025**).

1. Antecedents del Cas: la interina que passa a fixa i reclama indemnització

El cas analitzat és el d'una fisioterapeuta que va començar a treballar per a l'organisme públic "Establecimientos Residenciales para Ancianos de Asturias (ERA)" l'any 2005 amb un contracte d'interinitat. Després de més d'una dècada,

FERNANDEZADVOCATS

una sentència de 2018 va declarar la seva relació laboral com a indefinida no fixa (INF), reconeixent així la irregularitat en la seva contractació temporal.

Anys més tard, la treballadora va superar un procés selectiu d'estabilització emmarcat en la Llei 20/2021 i va obtenir una plaça fixa el novembre de 2024. Per formalitzar el nou contracte, l'Administració li va exigir presentar un "cessament voluntari" de la seva relació com a indefinida no fixa.

Malgrat haver aconseguit la fixesa, la treballadora va demandar l'Administració, sol·licitant una indemnització per l'abús de temporalitat patit durant gairebé 19 anys. Argumentava que la contractació fraudulenta li havia causat un perjudici real (precarietat i pèrdua d'oportunitats) que no quedava reparat pel simple fet d'haver estabilitzat la seva plaça.

El tribunal d'instància va desestimar la demanda, considerant que en obtenir la fixesa, el "dany" havia desaparegut i, per tant, no hi havia res a indemnitzar.

2. La prevalença del Dret Europeu com a argument

El TSJ d'Astúries revoca la decisió inicial amb una argumentació sòlida basada en la jurisprudència del TJUE i la Directiva 1999/70/CE sobre el treball de durada determinada.

El tribunal raona que, segons la doctrina europea, quan es produeix un abús en la contractació temporal, els Estats membres han d'establir mesures efectives, proporcionades i dissuasives per sancionar aquest abús i eliminar les conseqüències de l'incompliment del Dret de la Unió.

En aquest sentit, el TSJ conclou que:

FERNANDEZADVOCATS

i.- L'estabilització no és una sanció: La convocatòria d'un procés d'estabilització, tot i que ofereix una oportunitat d'aconseguir estabilitat, no és una mesura dissenyada per sancionar l'abús passat. És una eina per reduir la temporalitat a futur, independent del caràcter abusiu de les contractacions prèvies.

ii.- El perjudici és real i ja s'ha produït: La treballadora va patir una "dilatada falta d'estabilitat i la pèrdua d'oportunitats d'ocupació estable" durant 19 anys. Aquest perjudici és un fet consumat i la seva posterior contractació com a fixa no l'elimina retroactivament.

iii.- La "renúncia" no és una dimissió: El tribunal aclareix que el cessament signat per la treballadora no pot ser considerat una dimissió voluntària (que extingiria el dret a indemnització). Es tracta d'un requisit formal imposat per l'Administració per poder signar el nou contracte fix, conseqüència directa de la cobertura reglamentària de la plaça.

3. La quantia de la indemnització considerada: 20 dies per any treballat

La demandant sol·licitava principalment una indemnització de 33 dies per any (equiparable a l'acomiadament improcedent) i, subsidiàriament, una de 20 dies.

Tanmateix, el TSJ opta per la petició subsidiària i concedeix una indemnització de 20 dies de salari per any de servei, amb un límit de 12 mensualitats. Aquesta quantia s'alinea amb la doctrina reiterada del Tribunal Suprem per als casos d'extinció de contractes d'indefinitos no fixos quan la seva plaça es cobreix reglamentàriament. El TSJ asturià la considera una reparació adequada, ja que la demandant no va acreditar un perjudici concret i singular que justifiqués una quantia superior.

4. El vot particular del Magistrate Nio Romero: una visió alternativa

Una Sentència tan característica era evident que generaria controvèrsia, i l'exemple és la falta d'unanimitat entre els propis magistrats, quelcom que també ha succeït en casos on d'altres TSJ d'arreu han refusat la indemnització que aquí se li reconeix a la treballadora reclamant. En aquest sentit, és important destacar que la sentència inclou un vot particular d'un dels magistrats, que discrepa de la decisió majoritària. Aquest magistrat argumenta que la situació irregular de la treballadora ha tingut dues fases diferenciades: primer perquè ja es va declarar judicialment la seva consideració d'indefinida no fixa, i després perquè va poder superar el procés d'estabilització, essent així com s'abandona l'anomalia de la temporalitat i la fixesa s'assoleix a través d'un mecanisme previst a l'ordenament jurídic.

El nucli de la discrepància ho és amb la posició sobre la solució indemnitzatòria que considera la majoria de Magistrats. El discrepant analitza que els perjudicis considerats per la doctrina europea se centren en la manca d'estabilitat i la pèrdua d'oportunitats d'ocupació, essent que en aquest cas concret no s'han materialitzat negativament, ja que s'ha pogut superar el procés selectiu i obtenint la màxima estabilitat i fixesa possible. Si l'objectiu de la norma europea i la nacional és la de combatre la precarietat, i la treballadora s'estabilitza, el perjudici ja se li hauria reparat amb això.

També critica la quantia considerada de 20 dies per any treballat, que esdevé desproporcionada, i també perquè hi ha una continuïtat en la relació, que passa de ser temporal (indefinida no fixa) a fixa, de manera que havent-hi continuïtat no permet aplicar la mateixa indemnització que en casos de cessament efectiu, perquè es tracta de situacions de fet diferents. Considera però que, si calgués indemnitzar, una possibilitat seria la fer-ho en un mòdul inferior, com el previst

a l'article 49.1.c) de l'Estatut dels Treballadors, que regula la indemnització per contractes temporals a raó de 12 dies per any de de servei.

5. Implicacions de la Sentència

Aquesta resolució té implicacions molt significatives per al personal laboral temporal del sector públic:

a) Dret a la indemnització malgrat la fixesa. Consolida la idea que l'obtenció d'una plaça fixa no "perdona" ni compensa automàticament l'abús de temporalitat previ. Són dos conceptes diferents: una cosa és la solució a futur (l'estabilitat) i una altra la reparació pel dany passat (la indemnització).

b) Obre la porta a noves reclamacions. Treballadors públics que hagin estat en situació d'abús de temporalitat i que hagin superat recentment processos d'estabilització podrien ara reclamar una indemnització pel període d'irregularitat. Tanmateix, la prescripció és quelcom que pot dificultar la viabilitat d'aquestes reclamacions, tota vegada que el dies a quo es fixaria des de l'obtenció de la fixesa.

c) Tensió i contradicció amb la solució prevista pels funcionaris. Si bé aquesta Sentència és clarament favorable als interessos de l'interí reclamant, el cas és que la jurisdicció contenciosa-administrativa manté una criteri molt més restrictiu a l'hora de considerar la indemnització del funcionari interí que posteriorment ha esdevingut funcionari de carrera a través de l'estabilització ¹. D'altra banda, val

¹ En aquest sentit, tingui's present la **STS, Sala Tercera, de 9 de maig de 2023**, que ja va determinar que es podia anar per la via de la responsabilitat patrimonial, però no pretendre una indemnització analògica a la de l'ordenament laboral. També les **SSTS, Sala Tercera, de 25 de febrer i 4 de març de 2025**, que vam tenir oportunitat de comentar en una anterior publicació (<https://fernandezadvocats.es/no-conversio-automatica-de-funcionaris-interins/>), es postulen per exigir una demostració concreta del perjudici sofert. Concretament, la primera d'aquestes Sentències de la Sala Contenciosa-Administrativa del TS referia que (sic.) "*nuestro ordenamiento jurídico no conoce la figura de las indemnizaciones de carácter*

FERNANDEZADVOCATS

a dir que la opció de la reclamació per responsabilitat patrimonial per abús de la temporalitat un cop finalitzada ve essent analitzada restrictivament, com ho demostren diversos Dictàmens de la CJA de 2026 en relació a reclamacions presentades per part d'empleats de l'ICS (vid. **Dictàmens CJA nº 33, 41, 44, 45, 46, 47, 48 i 49 de l'any 2026**, entre altres)².

En definitiva, i a pesar d'ésser susceptible de recurs de cassació, la sentència del TSJ d'Astúries marca un nou punt d'inflexió en la protecció dels treballadors públics temporals. En separar la solució de l'estabilitat de la necessària compensació per l'abús, reforça el principi que la il·legalitat comesa per l'Administració ha de ser reparada, independentment que la situació laboral del treballador millori a futur. Sens dubte, esdevé una resolució de referència en futures reclamacions arreu de l'Estat.

*El present article és merament divulgatiu i no suposa assessorament ni compromís d'actualització.

Per més informació o assessorament, contacti amb info@fernandezadvocats.es

punitivo que, si bien existe en algunas legislaciones, no es propia de las que se inscriben, como la española, en el llamado sistema continental. Y, de otro, hemos dicho que las pretensiones de resarcimiento por esta causa deben apoyarse en la justificación de los perjuicios efectivamente sufridos (...). Naturalmente, la cuantía de la indemnización en las ocasiones en que se considere procedente habrá de corresponderse con la entidad de los daños de toda naturaleza sufridos y que sean imputables al abuso. O, de ser el caso, en la medida en que establezca el legislador".

² Aquests Dictàmens de la CJA també els hem comentat en una anterior publicació: <https://fernandezadvocats.es/abus-temporalitat-sector-public-indemnitzacio/>